

Rapport

Datum: 29 juni 2007

Rapportnummer: 2007/143

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord

hem op 14 augustus 2004 hebben gebeld naar aanleiding van zijn brief d.d. 5 juli 2004 aan de Commissaris van de Koningin in de provincie Limburg en niet naar aanleiding van zijn telefonische melding op 27 juni 2004 van geluidsoverlast komend uit de woning van de burgemeester van B.;

hem niet hebben aangegeven hoe het regionale politiekorps Limburg-Noord op de hoogte is geraakt van zijn brief van 5 juli 2004 gericht aan de Commissaris van de Koningin in de provincie Limburg;

hem op 15 augustus 2004 gedurende drie uren hebben verhoord;

hem tijdens het verhoor niet hebben toegestaan het verhoor te verlaten;

een door hem opgegeven getuige van een vermeend gepleegde strafbare gedraging niet hebben gehoord;

hem meerdere malen hebben gezegd dat hij schuldig was aan de vernieling van personenauto's;

in het proces-verbaal van verhoor met mutatienummer PL2350/04-084696 zijn persoonsgegevens en telefoonnummer eindigend op 60 hebben opgetekend.

Beoordeling

Algemeen

1. Op zaterdag 26 juni 2004 gaf burgemeester K. van de gemeente B. een feest aan huis. Verzoeker woont in de gemeente B. en in dezelfde buurt als de heer K.

Verzoeker ondervond geluidshinder van het feest. Hij belde toen het regionaal politiekorps Limburg-Noord anoniem en gaf aan de politie zijn klacht over geluidsoverlast door. Deze melding nam de politie op een band op.

2. In de nacht van 26 juni op 27 juni 2004 werd een aantal auto's vernield die voor de deur van het huis van de heer K. stonden geparkeerd.

3. Op 5 juli 2004 schreef verzoeker een brief over zijn bevindingen van de avond van 26 juni 2004 aan de Commissaris van de Koningin in de provincie Limburg. In die brief maakte verzoeker zich bekend door middel van naam, adres, faxnummer en twee telefoonnummers waarvan één eindigt op 60 en het andere telefoonnummer op 99. Hij

klaagde onder andere over de geluidsoverlast komend vanuit de woning van de heer K. Verzoeker merkte in de brief ook op dat hij de politie in de nacht van 26 juni op 27 juni 2004 had gebeld en had aangegeven dat hij last had van rumoer komend vanuit de betreffende woning.

4. Op 6 juli 2004 deed de heer K. aangifte van vernieling van zijn auto. Verder deden enkele van de aanwezigen op het feest ook aangifte van vernieling van hun auto.

5. De Commissaris van de Koningin antwoordde verzoeker bij brief van 2 augustus 2004. Hij schreef dat uit ingewonnen inlichtingen was gebleken dat op de betreffende datum een feest gaande was in de woning van de heer K. Een aantal omwonenden was van tevoren op de hoogte gesteld. Verzoeker behoorde, aldus de Commissaris van de Koningin, niet tot die kring van omwonenden die van het feest op de hoogte was gesteld. Gelet op de omstandigheid dat het feest in de privé sfeer plaatsvond, zag de Commissaris van de Koningin geen reden om officiële stappen tegen de heer K. te ondernemen. Hij sprak zich verder niet uit over de beweringen van verzoeker in zijn brief van 5 juli 2004.

Omdat de gedraging waarover verzoeker klaagde, een privé karakter had, had de Commissaris van de Koningin verzoekers brief naar de heer K. doorgestuurd.

6. Verzoeker werd op 15 augustus 2004 door ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord als verdachte van de vernielingen verhoord. In het proces-verbaal staat o.a. het volgende vermeld:

"Op zondag 15 augustus 2004, hoorden wij, (...) brigadiers van politie in het politiebureau te Venray als verdachte een man die opgaf te zijn: G., geboren op (...), adres (...), te ..., telefoonnummer (...)60.

Nadat de verdachte meegedeeld werd waarvan hij werd verdacht en dat hij niet tot antwoorden verplicht was, verklaarde hij:

"Ik weet dat ik niet verplicht ben tot antwoorden. Ik wens echter wel te verklaren.

U deelt mij mee dat ik wordt verdacht van de vernieling van een aantal auto's (...).

Ik besloot om samen met mijn echtgenote een ritje in de auto te gaan maken. Omstreeks 23.00 uur waren wij terug. Omdat mijn vrouw wel eens wilde zien wie de veroorzaker van de geluidsoverlast was, reed zij over de (...)straat, de richting waaruit het geluid kwam. Toen we daar de straat in reden, zag ik dat het feestje gegeven werd door burgemeester K. (...) Omstreeks 00.30 uur op 27 juni 2004 heb ik de politie gebeld en heb ik verzocht dat zij het feest moesten stopleggen. Mijn telefoontje was emotioneel geladen. (...) Ik heb de vernielingen aan de auto's niet gepleegd. U confronteert mij met het opgenomen telefoongesprek. (...)

Na duidelijke voorlezing volhardde verdachte bij deze verklaring en ondertekende deze.

(handtekening verdachte; N.o.)

Waarvan door ons, (...), op ambtseed is opgemaakt, dit proces-verbaal, dat wij sloten en tekenden te G. op 15 augustus 2004."

7. Op 16 augustus 2004 beklaagde verzoeker zich bij de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties over de heer K., het regionale politiekorps Limburg-Noord en de Commissaris van de Koningin.

8. Verzoeker diende op 26 augustus 2004 een klacht in tegen de Commissaris van de Koningin. De klacht had betrekking op de afhandeling van verzoekers brief van 5 juli 2004 door de Commissaris van de Koningin. Verzoeker klaagde er met name over dat de Commissaris van de Koningin de brief van 5 juli 2004 niet had moeten doorsturen naar de heer K. Naar aanleiding van verzoekers klacht over de Commissaris van de Koningin heeft op 26 november 2004 een bemiddelingsgesprek plaatsgevonden tussen de Commissaris van de Koningin, verzoeker en de klachtenfunctionaris. Uit het verslag van dit gesprek blijkt kort gezegd het volgende. De Commissaris van de Koningin zond de brief van 5 juli 2004 door naar de heer K. zonder dat de personalia van verzoeker onleesbaar waren gemaakt. Gedurende het bemiddelingsgesprek merkte de Commissaris van de Koningin op dat het zorgvuldiger was geweest als verzoeker even was gebeld over de doorzending.

9. Op 2 december 2004 deelde het regionale politiekorps Limburg-Noord verzoeker mee dat de officier van justitie had besloten om hem naar aanleiding van vier aangiftes van vernieling niet te vervolgen. De reden hiervoor was dat er sprake was van onvoldoende, onbruikbaar of niet overtuigend bewijs.

10. Verzoeker diende bij brief van 3 december 2004 een klacht in bij het regionale politiekorps Limburg-Noord. Op 26 januari 2005 vond een gesprek plaats met de klachtbehandelaar. De korpsbeheerder besliste op 10 mei 2005 op de klacht; hij achtte geen van de klachtonderdelen gegrond.

I. Ten aanzien van de eerste twee klachten

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord hem op 14 augustus 2004 hebben gebeld naar aanleiding van zijn brief d.d. 5 juli 2004 aan de Commissaris van de Koningin in de provincie Limburg en niet naar aanleiding van zijn telefonische melding op 27 juni 2004 van geluidsoverlast komend uit de woning van burgemeester K. Verder klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het korps hem niet hebben aangegeven hoe het korps op de hoogte is geraakt van zijn brief van 5 juli 2004

gericht aan de Commissaris van de Koningin in de provincie Limburg.

2. De korpsbeheerder acht beide klachten niet gegrond.

Wat betreft de eerste klacht gaf de korpsbeheerder aan dat de politie verzoeker op 14 augustus heeft gebeld teneinde hem als verdachte te horen. Het feit dat verzoeker op 27 juni 2004 telefonisch contact opnam met het regionale politiekorps Limburg-Noord was voor de politie aanleiding om verzoeker als verdachte aan te merken. Hetgeen verzoeker toen telefonisch aan het korps doorgaf, gaf - aldus de korpsbeheerder - voldoende gronden te concluderen dat er jegens verzoeker sprake was van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit. Op 27 juni 2004 bleek dat bij de woning van de heer K. auto's waren vernield. De politie heeft vervolgens een causaal verband gelegd tussen de melding en het strafbare feit. Tijdens het verhoor heeft de politie verzoeker geconfronteerd met zijn uitspraak omdat dat de basis was waarop hij als verdachte werd aangemerkt.

Wat betreft de tweede klacht onderbouwde de korpsbeheerder zijn standpunt als volgt. Naar aanleiding van de anonieme melding op 27 juni 2004 heeft de politie onderzoek verricht naar de telefoonaansluiting van de aanbieder van de melding. Dit bleek het telefoonnummer te zijn dat op naam stond van het bedrijf J. Tijdens het opsporingsonderzoek werd de brief van verzoeker d.d. 5 juli 2004 aan de Commissaris van de Koningin door de heer K. aan de politie ter beschikking gesteld. De heer K. heeft de brief ter beschikking gesteld in zijn hoedanigheid van aangever met de bedoeling de opsporing van de daders van de vernielingen te bespoedigen. De politie heeft verband kunnen leggen tussen het telefoonnummer dat op naam stond van bedrijf J. en het telefoonnummer dat op naam van verzoeker stond. Beide telefoonnummers stonden - aldus de korpsbeheerder - in de brief d.d. 5 juli 2004 vermeld. De persoonsgegevens van verzoeker waren ook in de brief vermeld. De politie heeft vervolgens contact met verzoeker opgenomen en heeft daarbij gebruik gemaakt van het telefoonnummer dat op naam stond van verzoeker en niet het telefoonnummer waarmee de anonieme melding van 27 juni 2004 werd gedaan. De betrokken ambtenaar die verzoeker heeft verhoord, heeft het niet relevant gevonden om verzoeker mee te delen op welke wijze de politie in het bezit is gekomen van de betreffende brief. Daartoe was vanuit opsporingstechnisch oogpunt geen noodzaak. De korpsbeheerder acht de klacht daarom niet gegrond.

3. Uit een mutatie van 27 juni 2004 blijkt dat de politie naar aanleiding van de anonieme melding naar het daarin genoemde adres is gegaan. De politie constateerde dat er een tuinfeest was met muziek waar mensen mogelijk last van konden hebben. Na het politiebezoek werd de muziek zacht gezet en zou er rustig aan worden gedaan.

Een mutatie van 28 juni 2004 houdt in dat via de meldkamer de cd-rom met de anonieme melding is opgevraagd vanwege het mogelijke verband tussen de melding van geluidsoverlast en het bekrassen van de auto's daarna. Verder staat in de mutatie dat een buurtonderzoek geen aanknopingspunten opleverde.

Beoordeling van de klacht over de reactie van de politie op de melding en op de brief

4. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.
5. De Nationale ombudsman is van oordeel dat aan de politie niet valt te verwijten dat zij geen contact heeft opgenomen met verzoeker over zijn melding van overlast, immers hij had daarbij zijn personalia of telefoonnummer niet opgegeven. De politie is wel anderszins in actie gekomen namelijk door te gaan naar de plaats waar het geluid vandaan kwam.
6. Uit de informatie die de Nationale ombudsman in zijn onderzoek heeft verkregen blijkt dat de politie al snel een verband heeft gelegd tussen het telefoontje over geluidsoverlast naar het bureau in de nacht van 26 op 27 juni 2004 en de beschadiging van enkele auto's even later. De politie heeft die beller als vermoedelijk betrokkene bij die misdrijven beschouwd en het ligt dan ook in de rede dat de politie die persoon wilde horen. Daartoe moest eerst diens identiteit worden achterhaald. De brief van 5 juli, die de politie van burgemeester K, een van de aangevers, had gekregen, heeft daarbij een rol gespeeld. Daarin ziet de Nationale ombudsman niets wat het optreden van de politie niet behoorlijk zou doen zijn.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Beoordeling van de klacht over de brief aan de Commissaris van de Koningin

7. De Nationale ombudsman oordeelt als volgt ten aanzien van de klacht dat de politie verzoeker niet heeft aangegeven hoe het korps op de hoogte is geraakt van zijn brief van 5 juli 2004 gericht aan de Commissaris van de Koningin in de provincie Limburg.
8. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. In dit geval spelen zowel belangen betreffende de inrichting door de politie van haar opsporingsonderzoek een rol, als de wens van verzoeker om van de politie duidelijkheid te krijgen over wat er met zijn brief was gebeurd.
9. De klacht van verzoeker spitst zich kennelijk toe op de omstandigheid dat de betrokken politieambtenaren hem, toen hij op 15 augustus op het politiebureau was, niet wilden bevestigen dat zij de inhoud van de brief kenden en evenmin hoe de politie in het bezit van die brief was gekomen.

De Nationale ombudsman overweegt op dit punt dat politieambtenaren die een verdachte verhoren daarbij in het algemeen ruimte toekomt om te bepalen welke kwesties aan de orde komen en dat zij ook kunnen besluiten om vragen van de verdachte betreffende

andere informatie die in het onderzoek zou zijn verkregen, niet te beantwoorden. De keuze van de betrokken ambtenaren om in dit geval geen informatie te geven naar aanleiding van verzoekers vragen is naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet onredelijk.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet laten vertrekken

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord hem tijdens het verhoor niet hebben toegestaan het verhoor te verlaten.

In zijn klachtbrief van 3 december 2004 aan de korpschef van politie Limburg-Noord schreef verzoeker dat hij in het begin van het verhoor tweemaal heeft aangegeven dat hij het verhoor zou verlaten. De politie heeft toen tot twee keer toe opgemerkt dat vertrekken geen optie was. Verder merkt verzoeker op dat hij aan het eind van het verhoor aangaf dat hij wilde vertrekken, maar omdat de politie toch aan de afronding van het verhoor bezig was, is verzoeker maar gebleven.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De verhorende ambtenaren hebben aan verzoeker tijdens het opnemen van zijn verklaring meegedeeld dat hij mocht vertrekken, maar dat ze wel graag een verklaring van hem wilden opnemen. De ambtenaren constateerden dat verzoeker daarna uit eigen beweging tot drie maal toe opstond en vervolgens weer plaatsnam.

3. In reactie hierop liet verzoeker de Nationale ombudsman weten dat hij het verhoor aan het einde doelbewust heeft uitgezeten omdat hij dan een verklaring in handen zou krijgen die zou bewijzen dat er een verhoor was geweest. Toen hij in het begin wilde vertrekken gaf de politie aan dat vertrekken geen optie was. Daarna had verzoeker nog tweemaal gezegd dat men zich moest gedragen en dat hij anders vertrok: daarbij was hij niet opgestaan. De politieambtenaren hadden zich toen wel weer voor kortere tijd gedragen, aldus verzoeker.

4. De korpsbeheerder heeft zich er niet op beroepen dat verzoeker was aangehouden en het dossier bevat daarvoor ook geen aanwijzing.

Beoordeling

5. Het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niemand zijn vrijheid mogen ontnemen.

6. De Nationale ombudsman overweegt dat in dit geval, waarin geen wettelijke bevoegdheid tot vrijheidsbeneming bestond, onvoldoende aanwijzingen bestaan dat verzoeker door de politie is belet om te gaan en te staan waar hij wilde.

Daarvoor lopen de verklaringen van verzoeker en de reactie van de korpsbeheerder over het al dan niet mogen vertrekken te zeer uiteen. De Nationale ombudsman zal daarom niet concluderen dat de politie heeft gehandeld in strijd met het onder 5. genoemde vereiste van behoorlijkheid.

Een oordeel dat de politie op dit punt behoorlijk heeft gehandeld gaat de Nationale ombudsman echter (ook) te ver, omdat er reden is te betwijfelen of de betrokken politieambtenaren verzoeker in het begin van zijn verblijf op het politiebureau werkelijk de ruimte hebben gelaten om te vertrekken. De politieambtenaren hadden er belang bij dat verzoeker bleef; zij wilden hem horen als verdachte. Verzoeker wilde weg en is tenminste eenmaal opgestaan, maar is niettemin gebleven. Onduidelijk is welke rol de politieambte-

naren hierin hebben gespeeld, meer in het bijzonder wat zij verzoeker over zijn positie hebben verteld. Deze duidelijkheid zou meer dan wenselijk zijn geweest.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel.

III. Ten aanzien van de duur van het verhoor

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord hem op 15 augustus 2004 gedurende drie uren hebben verhoord.
2. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman geen reactie op deze klacht gemeld. Aan de brief waarmee de korpsbeheerder de bij hem ingediende klacht heeft afgedaan ontleent de Nationale ombudsman dat hij de duur van het verhoor niet onredelijk lang en de klacht niet gegrond acht. Het klachtonderzoek had uitgewezen dat er in de verhoorperiode een computerstoring is geweest en dat de telefonische melding van verzoeker in de nacht van 27 juni 2004 is beluisterd en besproken. Verder is een proces-verbaal van het verhoor opgemaakt, waarbij naar aanleiding van bezwaren van verzoeker tegen de weergave van zijn verklaring verschillende passages zijn aangepast.

Beoordeling

3. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Voor de politie betekent dit dat zij niet onnodig veel beslag legt op de tijd van een burger die wordt gehoord in verband met een opsporingsonderzoek.

4. Tegen verzoeker bestond een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit en hij werd ter zake op het politiebureau gehoord, overigens zonder te zijn aangehouden. Het verhoor, althans het verblijf op het bureau heeft zo'n drie uur geduurd.

Naar het oordeel van de Nationale ombudsman kan de informatie die hij in zijn onderzoek heeft gekregen omtrent de gang van zaken tijdens verzoekers verblijf op het bureau voldoende verklaren dat daarmee enkele uren gemoeid zijn geweest. Daarbij betreft de Nationale ombudsman ook de elders in dit rapport beschreven bevindingen waaruit blijkt dat politie en verzoeker meer dan eens met elkaar in discussie zijn gegaan. Ook dat kost tijd. De Nationale ombudsman heeft geen aanwijzingen dat de politie laks is geweest of inefficiënt heeft geopereerd en acht het vereiste van voortvarendheid daarom niet geschonden.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de vermeende getuige

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er ook over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord niet de persoon heeft gehoord die hij had genoemd als (mogelijke) getuige van een strafbare gedraging.

2. Verzoeker heeft voor het eerst melding gemaakt van deze persoon in zijn brief aan de Commissaris der Koningin van 5 juli 2004. Hij schreef dat hij op de bewuste avond bij de woning van de burgemeester geluidsoverlast constateerde, een Nederlandse vlag aan de mast zag hangen en zag dat een man langs de woning kwam lopen die in het gemeentelijke groen ging urineren. Verzoeker vindt dat K. als burgemeester erop toe moet zien "dat de openbare orde wordt gewaarborgd; dus geen ernstige geluidsoverlast, wildplasserij en misbruik van de Nederlandse vlag."

Ook tijdens zijn verhoor op 15 augustus 2004 verklaarde verzoeker over de geluidsoverlast, de vlag en de urinerende man bij de woning van de burgemeester.

Verzoeker verwees naar de brief en het verhoor toen hij op 3 december 2004 een klacht indiende bij de politie. Hij voegde aan een en ander toe, dat de door hem gesignaleerde man de dader (van de vernielingen) zou kunnen zijn, maar dat de politie niet in deze persoon was geïnteresseerd. Dat bewijst voor verzoeker dat het verhoor alleen maar te interpreteren is als burgertje pesten.

3. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Hij merkt op dat de betreffende persoon niet door de politie is gehoord vanwege het feit dat de identiteit van deze persoon bij de politie niet bekend is geworden.

Beoordeling

4. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Voor de politie brengt dit vereiste onder meer met zich mee dat zij met inachtneming van prioriteiten bruikbare tips over gepleegde misdrijven natrekt.

5. De Nationale ombudsman overweegt dat verzoeker de onbekende man oorspronkelijk heeft genoemd in het kader van ordeverstoringen, waaronder wildplassen nabij de woning van K. Als het verzoekers inzet zou zijn dat de politie de man daarover diende te horen, dan had hij de politie aanstonds op deze overtreding moeten attenderen. Nu verzoeker dit weken later heeft gedaan, kon van de politie niet (meer) worden gevergd dat zij een onderzoek zou instellen naar de dader van een lichte overtreding.

Toen de onbekende man tijdens het verhoor door verzoeker in verband werd gebracht met de vernielingen van de auto's, waren inmiddels zeven weken verstreken sinds de bewuste nacht. De aanwijzingen omtrent zijn identiteit en zijn betrokkenheid - als getuige? als dader? - bij de vernielingen waren zo minimaal, dat het niet achterhalen van deze persoon de politie niet als een tekort aan informatieverwerving kan worden aangerekend. Voor een tegen verzoeker gerichte actie ("burgertje pesten") zijn al helemaal geen aanknopingspunten.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

V. Ten aanzien opmerkingen over verzoekers schuld aan de vernielingen

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord hem, toen hij op 15 augustus 2004 op het politiebureau was, meerdere malen hebben gezegd dat hij schuldig was aan de vernieling van personenauto's.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond en verwijst voor de daartoe redengevende argumenten naar zijn beslissing in interne klachtprocedure. Die beslissing van 10 mei 2005 vermeldt dat uit het klachtonderzoek niet is komen vast te staan dat beweringen over schuld aan de vernielingen zijn geuit. Wel is verzoeker er meermalen op gewezen dat hij als verdachte wordt aangemerkt. Daarmee werden zijn status op dat moment en de bijbehorende rechten benadrukt, aldus de korpsbeheerder.

Verzoeker is erbij gebleven dat de opmerkingen over zijn schuld wel zijn gemaakt.

3. In het dossier van de interne klachtbehandeling bevindt zich een rapport van de basiseenheid G. waarin staat dat de betrokken politieambtenaren is gevraagd naar de

aantijging van verzoeker, en dat zij hebben geantwoord dat deze niet op waarheid berust.

Beoordeling

4. Tegenover de klacht van verzoeker dat politieambtenaren hem bij herhaling als schuldige hebben bestempeld, staat de ontkenning van die ambtenaren dat zij dit hebben gedaan. De Nationale ombudsman acht geen redenen aanwezig waarom de ene lezing aannemelijker is dan de andere. Het argument van de korpsbeheerder dat de verhorend ambtenaren verzoeker duidelijk hebben gezegd dat hij verdachte is, sluit naar het oordeel van de Nationale ombudsman geenszins uit dat zij verzoeker tevens te verstaan hebben gegeven dat zij hem wel als schuldige beschouwden.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel.

VI. Ten aanzien van nummer eindigend op 60 in proces-verbaal van verhoor

Bevindingen

1. Tot slot klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord in het proces-verbaal van zijn verhoor zijn persoonsgegevens en telefoonnummer eindigend op 60 hebben opgetekend. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat hij het telefoonnummer eindigend op 60 niet heeft opgegeven en dat dit dus ook niet in het proces-verbaal moest worden opgetekend.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Naast de personalia van verzoeker heeft de politie tevens het telefoonnummer eindigend op 60 vastgelegd. Dit telefoonnummer was reeds genoegzaam bekend bij de politie en is daarom opgenomen bij de persoonsgegevens van verzoeker. De korpsbeheerder merkt verder op dat verzoeker zijn verklaring heeft ondertekend en meteen al had kunnen kennisnemen van deze vermelding.

3. De Nationale ombudsman heeft verder geconstateerd dat verzoeker op 26 juni 2004 de politie belde vanaf een bepaald telefoonnummer dat eindigt op 99. In zijn brief aan de Commissaris van de Koningin heeft hij bij zijn personalia zowel het nummer eindigend op 99 vermeld als het nummer dat eindigt met 60. De politie kende deze brief toen zij verzoeker op 14 augustus opbelde.

Beoordeling

4. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken.

5. De Nationale ombudsman is daarom van oordeel dat het wellicht beter was geweest als beide telefoonnummers in het proces-verbaal van verhoor waren opgetekend. De korpsbeheerder stelt zich op het standpunt dat het telefoonnummer eindigend op 60 reeds bij de politie bekend was en om die reden in het proces-verbaal is opgenomen. Nu de politie ook al bekend was met het telefoonnummer eindigend op 99, had ook dit nummer opgenomen moeten worden. Door dit niet te doen heeft het regionale politiekorps Limburg-Noord in strijd gehandeld met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

VII. Kanttekeningen bij de klachtbehandeling door het regiokorps

1. Bij opening van het onderzoek heeft de Nationale ombudsman aan korpsbeheerder en verzoeker laten weten ambtshalve ook de interne klachtbehandeling onder de loep te zullen nemen. Op dat moment had met name de duur daarvan zijn aandacht getrokken; naderhand is daar nog een punt bijgekomen. De Nationale ombudsman overweegt als volgt.

2. In de interne klachtprocedure is aan de orde gekomen dat in het proces-verbaal van verhoor de plaats van het verhoor niet juist is vermeld; in het proces-verbaal staat V., terwijl dit G. had moeten zijn. De korpsbeheerder schreef daarover in de brief van 10 mei 2005 waarmee verzoekers klachten werden afgehandeld:

"Dit betreft een omissie van de verbalisanten, doch heeft geen invloed op strafrechtelijke elementen. Deze onjuiste vermelding van de verbalisanten betreft vervolgens de verantwoordelijkheid van de officier van justitie. Ik onthoud mij derhalve van een oordeel."

3. De Nationale ombudsman kan deze redenering niet volgen.

Verzoeker heeft zich bij de korpsbeheerder beklagd over een gedraging van twee ambtenaren van diens korps, namelijk een onjuistheid in een proces-verbaal. Op grond van artikel 61, eerste lid Politiewet 1993 is de korpsbeheerder verantwoordelijk voor de afhandeling van klachten over ambtenaren van zijn korps. Daaraan doet niet af dat politieambtenaren bij de uitvoering van strafvorderlijke taken onder het gezag staan van de officier van justitie. Evenmin kan die gezagsverhouding voor de korpsbeheerder een grond vormen om geen oordeel te geven over een (in behandeling genomen) klacht.

De reactie van de korpsbeheerder is in de visie van de Nationale ombudsman niet alleen onjuist, maar heeft allicht het reeds bestaande wantrouwen van verzoeker jegens de politie gevoed. De bewuste passage kan immers de indruk hebben gewekt van "afschuiven" van verantwoordelijkheden door de korpsbeheerder of "afschermen" van politieambtenaren wanneer deze een fout maken.

4. Deze kritische noot plaatst de Nationale ombudsman ook bij de reactie van de korpsbeheerder op verzoekers bezwaren tegen de duur van de interne klachtbehandeling. In zijn brief van 10 mei 2005 schreef de korpsbeheerder dat de behandelingstermijnen van de Politiewet niet dwingend zijn voorgeschreven. Duurt de klachtbehandeling langer, zoals in de onderhavige zaak is gebeurd, dan is geen sprake van overtreding van de wettelijke termijn, aldus de korpsbeheerder.

5. Deze visie is niet juist en de korpsbeheerder lijkt dit in de slotfase van het onderzoek door de Nationale ombudsman ook te hebben ingezien. Dat was echter geruime tijd nadat de korpsbeheerder aan verzoeker een boodschap had afgegeven die deze kan hebben opgevat als teken dat de politie het zelf niet zo nauw neemt met wettelijke voorschriften. En dat heeft bij verzoeker kwaad bloed gezet.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord is gegrond ten aanzien van:

- aantekening van het telefoonnummer in het proces-verbaal van verhoor, wegens strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid;

niet gegrond ten aanzien van:

- de brief aan de Commissaris van de Koningin;
- de duur van het verhoor;
- de opgegeven getuige.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van:

- het niet toestaan om het verhoor te verlaten;
- de mededeling dat verzoeker schuldig was.

Onderzoek

Op 1 juli 2005 stelde de Nationale ombudsman een onderzoek in naar een klacht van de heer G. te N., over een gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord. Deze gedraging wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. De betrokken ambtenaren maakten van deze gelegenheid geen gebruik. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie in Roermond over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De hoofdofficier van justitie zag hiertoe geen aanleiding. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het verzoekschrift aan de Nationale ombudsman met de daarbij behorende bijlagen.

Het intern klachtdossier van het regionale politiekorps Limburg-Noord.

Het standpunt van de korpsbeheerder van 6 oktober 2005 met de daarbij behorende bijlagen ter zake van de interne klachtprocedure.

Reactie verzoeker van 11 november 2005.

Reactie van de korpsbeheerder van 20 februari 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond